

Cserkészcsapat A Wesselényi Utcai Zsidó Elemi Iskolában

Ez én vagyok a zsidó iskola cserkészcsapatával. Sajnos nem tudom már, melyik vagyok én. A cserkészcsapatunk neve Ezüst Farkas volt, és a zászlónk és a nyakkendőnk ezüst és kék színű volt. Mert a zsidó zászló kék--fehér, tehát ebből kiindulva. Ebben a cserkészcsapatban mindenki zsidó volt. Arra már nem emlékszem, hogy súlyt fektettek volna a zsidó hagyományra, csak itt senki nem mondta nekem, hogy 'te bűdös zsidó'. És az már egy nagy szó volt. Mert a keresztény iskolában elhangzott ilyesmi. A Wesselényi utcai zsidó iskolában volt ez. Ott gyűltünk mindig össze. Jól éreztük magunkat, kirándulni jártunk hétvégén. Nekem ez újdonság volt, amikor első alkalommal kirándultunk valahol, mit tudom én, sváb-hegyi kirándulás volt, másnap nem tudtam fölkelni. És nem tudtam, mi bajom van. Kihívták az orvost, és kiderült, hogy izomlázam van. Nagyon stramm voltam! Az első és második elemít itt jártam, a Baross utcában, de a szüleim nem nagyon örültek neki, mert a másodikos tanító néni nagyon zsidóellenes volt. Nagyon utálta a zsidókat. Kiszúrt velünk. Itt hallottam életemben először, hogy 'bűdös zsidó'. És nem tudtam hirtelen hova tenni. Akkor épphogy elmúltam hat éves, és addig valahogy ezt nem hallottam. És akkor elköltöztünk a Király utcába. Aztán jártam a Szív utcai elemibe, ott még jobban utálták a zsidókat. Ott egy nagyon kegyetlen fasiszta nő volt a tanító néni. Az elsős elemista tanító nénivel nem volt baj, az egy nagyon szelíd nő volt. A másodikos díszmagyarban járt, tróger. Az osztályba akkor nagyon kevés zsidó járt, talán hárman voltunk zsidók, meg volt egy cigány fiú. És emiatt a szüleim úgy döntöttek, hogy a negyedik elemibe beíratnak a fasori Zsidó Árvaházba. Az zsidó fiúárvaház volt, de az iskolába lányok is jártak. Nemigen emlékszem én, csak azt tudom, hogy egymás között voltunk, nem volt semmi félelem. Vegyes osztály volt, lányok is jártak. Az volt életemben az első vegyes osztály. De nagy jelentősége egyébként nem volt. Nem is igen emlékszem a lányokra. De az olyan nyugis volt. Nem voltak ilyen zűrök és félelem meg ilyesmi. Magában az árvaházban volt templom is, és oda is jártunk. De a szokásokra nem emlékszem. Kötelező volt elmenni a templomba. És akkor az volt benne a hunyó, hogy a lányok is ott voltak, és azokat nézegettük. A lányok a karzaton voltak, szét volt választva, hogy a férfiak lent, a nők fenn -- nem tudom, most hogy van. Annak

idején nekünk kötelező volt a hittan, már az első elemitől kezdve tanultunk hittant. Meg tulajdonképpen nekem a héber betűket is ismernem kéne, kisgyerekkoromban még meg is ismertem, most már fogalmam sincs róla.